

A felelős szerkesztő jegyzete

A dráma szerepköre

Valamilyen élményfeldolgozó órára csak szükségük van a gyerekeknek! A hét elején az otthoni élményeket, pillanatnyi személyes poggyászukat kellene valahogy a közösségben kezelni: megosztani, átgondolni a többiek élményeinek tükrében, vagy csak letenni, elaborálni stb. Hogy ne azok, vagy ne csak azok foglalkoztassák a gazdájukat, ne az, amit éppen valamelyest maga mögött hagyott: legyenek jók/rosszak ezek az élmények, az ebben a megközelítésben majdnem mindegy. A hét végén pedig a hét közben az iskolában szerzett élményekkel kellene kezdeni valamit, nagyjából hasonló okokból, mint a kezdeteknél. A behozott, majd a közösségben kitermelt hatások ne kerüljenek feltétlenül haza, hogy azokkal ott kezdjünk még valamit, ahol létrejöttek. (Azt már le sem merem írni, hogy még jobb lenne, ha a napok alakulnának így, és nem csak a hetek.)

Nos, erre is kiválóan alkalmas a dráma.

És igen, sokan tudjuk úgy, hogy a tanítási dráma alkalmazásának fő célja a megértésbeli változás előidézése. De ettől még a drámának nagyon sokféle funkciója és konkrét hasznosítási lehetősége lehet/van az iskolában. A fenti is az: egy elem a lehetőségek tárházából. Erről az élményfeldolgozó funkcióról nemhogy nem mondhat le az iskola, hanem egyre inkább látható, alapvetően szüksége van rá. Hát, akkor tessék ezt is ráterhelni a drámára, drámatanarra! Az első biztos, hogy elbírja: és ha nem növekednének tovább a pedagógusok adminisztratív terhei (jobb esetben: ha csökkennének), akkor a második is! Itt a Nat átalakítása, kiváló alkalom, hogy a gyerekekre úgy gondoljunk, mint emberre, foglalkozzunk az ő szükségleteivel, a lelkével is. És nem terápiában, mert az iskola nem terápiás közeg, hanem az oktatásban. Mint sokan tudjuk, a dráma nem vájkál a résztvevők életében, nem teregeti ki a személyest, nem szolgáltatja ki a játszót: legális, vállalható módon nyújt lehetőségeket az élmények kezelésére. Mint tudjuk, a drámában az egyetlen törvény a távolítás: a közösen felépített fiktív világban vállalva szerepet nem a saját személyünkben, hanem a játszott figurán keresztül dolgozzuk fel élményeinket, vagy próbálunk ki – biztonságos körülmények között, védett közegben – új helyzeteket.

Folyt. köv.

Két olyan írás is van lapunkban, melyeknél „folytatása következik”. Sorozat lesz Kiss Gabriella színháztörténeti dolgozatából – azt reméljük, olvasóink is egyet értenek velünk abban, hogy remek lehetőségeket kínál, amikor valaki egyszerre tud ránézni témájára a színháztörténész és a drámapedagógus látásmódjával. És milyen jó, amikor ennek a szerző írásos bizonyítékát is adja. (Lehet, hogy sokaknak „akadémikusnak” tűnik az a kérdés, miszerint „hiányzott-e a zongora a zeneszerzőknek a zongora feltalálása előtt”, de ennél a dolgozatnál érzünk valami ilyesmit: már régtől fogva hiányzott, csak éppen magát a hiányt sem fogalmaztuk meg konkrétan.)

És egy újabb dolgozattal folytatódik a drámapedagógia felsőoktatásbeli helyzetét vizsgáló kutatásról szóló beszámoló. Amit ígérünk, az a decemberben megjelenő idei negyedik számunkban benne lesz, sok minden más mellett.

A Drámapedagógiai Magazinak volt egy olyan éve, amire nem datált számot (2016). Nem volt... Aztán hogy a lap ismét kiadható lesz-e (folyt. köv.?), azt nem tudjuk. 2017-ben február 20-ig adhattuk be azt a pályázatot, ami az adott naptári évre vonatkozott. Annak nincsenek látható-tudható jelei, hogy a következő évben ez másképp lenne (ha egyáltalán lesz pályázat)... Addig is miénk a létbizonytalanság. (Legyen valamink.) Meg is éljük, rendesen.

A szerkesztők jegyzetei

Az Országos Gyermekszínházi Rendezői Fórumról

2017. szeptember 30-án ebben a formában először került megrendezésre olyan típusú fórum, amely lehetőséget teremtett arra, hogy a résztvevők tájékozódjanak a hazai gyermekszínház jelenlegi állapotáról. Értve ez alatt azt, hogy konkrét előadások megtekintése mellett az MDPT neves szakembereket kért fel, hogy saját szemszövegükből beszéljenek arról, szerintük hol tart ma a gyermekszínház, mik a múlt eredményei, a jelen kihívása, mik lehetnek a jövőben követendő irányok. Korábban is volt rá alkalom, hogy a Weöres főszervezője – jellemzően az MDPT elnöke – összehívta a megyei és regionális szervezőket őszi elején, hogy átbeszélgék az előttük álló éves „vörösös” feladatokat, ilyen típusú rendezvényre, mely több funkcióval rendelkezik, célja egyszerre az elmúlt időszak összefoglalása és a következő időszak elővetítése, azonban korábban nem került sor.

Ehhez mérten kereste is a helyét, funkcióját, közönségét a rendezvény a tanév indulásának mindig terhelt időszakában. A nap első felét a drámas/pedagógus szakma két prominense, Trencsényi László és Kaposi József indította el. Trencsényi László korszakos emlékeken keresztül beszélt arról, hogy miért lesz mindig is kiemelt szerepe a színháznak a köznevelésben (lapunkban olvasható), míg Kaposi József arról beszélt, hogy bár a drámaoktatás helyzete hazánkban hagyományosan nehéz, mégis olyan eszköz, melyet a nevelés minden szintjén kell és fontos használni.

Ezek után két, az idei pécsi országos találkozó résztvevői közül válogatott gyermekszínházi előadást tekinthettek meg az érdeklődők. Almássy Bettina Izgó-mozgó csoportjának Törpenderül című előadását a Marczibányi téri